

РЕШЕНИЕ

№ 4763

гр. София, 13.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 13.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2788** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалби на Р. С. С. и Д. И. Л. срещу Решение № 65 от 10.02.2023 г. по преписка № 890 по описа за 2019 г. на Комисията за защита от дискриминация.

В жалбата на Р. С. С. се развиват доводи за нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като не са обсъдени всички доказателства и релевантни факти. В тази връзка оспорва извода на КЗД за липсата на данни къде и кога са правени изказванията от В. С., за което посочва, че на интернет страници, социални мрежи, листовки и билборди се съдържа послание „Край на гей – парадите“ или сходни изрази. Изразява несъгласие с изводите на КЗД, че речта няма насоченост към адресати. Счита, че тормозът съдържа в себе си имплицитно защитения признак и това поведение (реч) реферира към защитения признак и следователно неизбежно се отнася към всички носители на защитения признак. Поддържа се липсата на мотиви кой орган е компетентен да установи агитационна реч, която е в разрез с ИК. Счита, че членовете на ОИК С. са допуснали нарушение на чл. 10 ЗЗДискр., тъй като са бездействали като не са изпълнили задълженията по чл. 186, ал. 1 ИК.

В жалбата на Д. И. Л. се посочва, че Воелн С. е ползвал агитация в електронни и печатни материали, че ако бъде избран за кмет на [населено място], ще упражни властта си, за да попречи на провеждането на „С. П.“, т. е. да се ограничи правото на мирно събиране на лица на основата на хомосексуална и бисексуална ориентация.

Счита, че с тази реч се създава враждебна среда за хомосексуалните и бисексуалните хора при мобилизирането на избиратели. Изразява несъгласие с изводите на КЗД, че речта няма насоченост към адресати. Пояснява, че тормозът съдържа в себе си имплицитно защитения признак и тази реч реферира към защитения признак, при което неизбежно се отнася към всички носители на защитения признак. Прави се оплакване за съществено процесуално нарушение, изразяващо се в необсъждане на всички доказателства, което е довело до грешен извод за липсата на данни къде и кога са правени изказванията. Поддържа, че членовете на ОИК С. са допуснали нарушение на чл. 10 ЗЗДискр., тъй като не са изпълнили задълженията по чл. 186, ал. 1 ИК. Релевира доводи за наличието на осъществена дискриминация от страна на членовете на ОИК и същата не е поставена в зависимост с разрешаване на въпроса кой е компетентният орган да се произнесе за агитационните материали, противоречащи на ИК.

Ответната страна Комисия за защита от дискриминация (КЗД), чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на двете жалби.

Заинтересованата страна В. С. не изразява становище по жалбата, въпреки че е уведомен чрез неговия процесуален представител (последният е направил отказ за получаване на съдебните книжа, но не представя доказателства за оттегляне на пълномощното).

Заинтересованите страни - П. В. В., М. М. С., Б. Е. К.-А., Ж. Б. И., А. З. К., В. Г. Я., Д. С. А., Е. К. П., М. С. П., М. Г. Г., Н. А. А., С. М. К., С. К. К., И. В. В., Н. Р. Д., Б. Т. П., Я. Г. С., В. Д. И., И. И. В., М. И. Я., Д. А. Ц., И. В. И., О. К. К. и Г. К. Д. (членове на Общинска избирателна комисия – Столична община), чрез процесуалните си представители, изразяват становище за неоснователност на жалбите. Позовават се на изтекла погасителна давност, регламентирана в чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр., което води до недопустимост на производството пред органа. Счита, че ОИК е колективен орган и неговите решения се вземат по реда на чл. 85 ИК, при което актът не е на отделните членове, а на органа. Допълва се за наличието на влязло в сила решение на ОИК, доколкото същото не е оспорвано. Общинска избирателна комисия (ОИК) няма компетентности по реда на ЗЗДискр, което е наложило препращане на жалбата към КЗД. Отделно от това развива довод, че чл. 10 ЗЗДискр. не се отнася до ОИК. Пояснява за липсата на умисъл от страна членовете на ОИК, което изключва приложението на чл. 8 ЗЗДискр.

Административен съд София – град, Второ отделение, 37 – ми състав, след като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че до Общинска избирателна комисия (ОИК) – Столична община е подадена жалба вх. № 632/18.10.2019 г. от Р. С. С. и Д. И. Л. (и от още четири лица, неучастващи по делото, доколкото не са оспорили акта), с която се иска да се установи нарушение на Изборния кодекс (ИК) и да се приложат предвидените по чл. 186 ИК принудителни административни мерки като се задължи В. С. да премахне всички агитационни материали, осъществяващи нарушение, включително да се наложат административни наказания.

В жалбата до органа се посочва, че В. С., кандидат за кмет на [населено място], отправя обещание към избирателите, че ако бъде избран за кмет на столицата ще спре или забрани провеждането на „гей паради“ в града. Според жалбоподателите тази предизборна агитация призовава да бъде овластен от избирателите с обещание за

ограничаване на правото на мирно събиране на част от българските граждани, обособени на признака „сексуална ориентация“. По тези съображения се прави извод за осъществена дискриминация, основана на признака „сексуална ориентация“, за извършен тормоз, основан на същия признак и за подбуждане към дискриминация.

Постановено е решение № 849-МИ/18.10.2019 г. на Общинска изборителна комисия – Столична община, с което подадената жалба е изпратена по компетентност на Комисия за защита от дискриминацията (КЗД), Централна изборителна комисия (ЦИК) и Направление „Архитектура и градоустройство“ – Столична община (Н. – С.). В решението на ОИК е прието, че е направено оплакване за осъществена дискриминация от страна В. С. спрямо жалбоподателите, което е довело до извод, че КЗД е компетентна да се произнесе по направеното оплакване. Направен извод, че на основание чл. 186, ал. 2 ИК ЦИК е компетентна за отправените призови по интернет страници, телевизия и агитационни материали, а за призивите по билбордове е в компетенциите на Н. – С. съгласно чл. 75 от НПОРИМДЕРДТСО. Отбелязано е още, че призивите, отправени по социалните мрежи, не са медийна услуга по смисъла на пар. 1, т. 15 от ДР на ИК.

По преписката е наличен протокол № 25/18.10.2019 г. на ОИК – Столична община, от който е видно, че за вземането на решението са гласували П. В. В., М. М. С., Б. Е. К.-А., Ж. Б. И., А. З. К., В. Г. Я., Д. С. А., Е. К. П., М. С. П., М. Г. Г., Н. А. А., С. М. К., С. К. К., И. В. В., Н. Р. Д., Б. Т. П., Я. Г. С., В. Д. И., И. И. В., М. И. Я., Д. А. Ц., И. В. И., О. К. К. и Г. К. Д., както и Д. П., починалата впоследствие (последната не е конституирана по делото като заинтересована страна).

Производството пред КЗД е образувано с постъпването на препратената от ОИК – Столична община жалба, която е регистрирана под вх. № 44-01-149/21.10.2019 г.

Във връзка с дадени указания от органа, жалбоподателите Р. С. С. и Д. И. Л. са подали молби, с които съгласно чл. 47 ЗЗДискр. искат да се образува производство пред КЗД, която да установи нарушенията на В. С., посочени в препратената жалба.

Въз основа на подадената жалба и с Разпореждане № 2142/29.11.2019 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 890/2019 г. пред административния орган, която е разпределена за разглеждане на Пети специализиран постоянен състав.

С уведомление изх. № 44-00-224/24.01.2020 г. на КЗД са дадени указания на жалбоподателите да се конкретизират исканията и оплакванията.

Постъпила е молба вх. № 44-00-428/07.02.2020 г. от Р. С. С. и молба вх. № 44-01-15/11.02.2020 г. от Д. И. Л. (и от още три лица, които не вземат участие по делото), с които е направено искане В. С. да се конституира като ответник, тъй като с агитационни материали е осъществена от него дискриминация под формата на тормоз на основание признак „сексуална ориентация“, като се препраща към изложението в жалбата, адресирана до ОИК.

С молбите вх. № 44-00-428/07.02.2020 г. и вх. № 44-01-15/11.02.2020 г. е направено искане за конституиране като ответници членовете на ОИК – Столична община, които са взели решение № 849-МИ/18.10.2019 г. Поддържа се, че членовете на ОИК са нарушили чл. 8 и чл. 10 от ЗЗДискр., тъй като не са се произнесли по направеното искане за установяване на нарушения на ИК, а са препратили жалбата по компетентност. По този начин с решението на ОИК е допуснато процесните агитационни материали да не бъдат премахнати и да останат на показ за неопределено време.

С решение № 525/23.09.2020 г. на КЗД е прекратено административното производство, но същото е отменено определение № 9531/29.12.2020 г. по адм. д. № 10963/2020 г. на АССГ. В тази връзка с разпореждане № 1214/06.10.2021 г. на КЗД е възобновено производството по преписката.

В. С. е представил писмено становище вх. № 44-00-3746/11.11.2021 г., с която се оспорва жалбата. Поддържа, че словесни изрази не са насочени срещу конкретен субект, а са абстрактни и насочени към неопределен кръг субекти. Излага се съображения за липсата на посочената в закона цел и настъпване на неблагоприятния резултат. Поддържа се, че липсва съзнателно третиране, тъй като се възползва от правото на изразяване на мнение.

По преписката е проведено проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр. и е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните материали, както и да посочат други доказателства, каквито намират за нужни. На основание чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр. е изготвен доклад – заключение от докладчика, който е предоставен на председателя на състава.

На 07.06.2022 г. е насрочено открито заседание по преписката, но не е даден ход. Впоследствие е постъпила молба от Р. С., с която посочва, че като ответници не са конституирани членовете на ОИК – Столична община, като ги посочва поименно. В тази връзка от ЦИК е изисквана съответната информация, за което постъпил поименен списък на членовете на ОИК – Столична община, както и препис от решение № 849-МИ/18.10.2019 г.

Последвало е подаване становища от членовете на ОИК – Столична община (с изключение на членовете Д. С. А., М. С. П. Д. А. Ц.), с които се оспорва жалбата.

На 22.11.2022 г. е проведено открито заседание, на което е приет докладът – заключение по чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр., както и писмените доказателства, намиращи се по преписката.

Съдът приема, че по преписката, а и по делото липсват агитационни материали, съдържащи изявленията на В. С., посочени в жалбата до органа (първоначално адресирана до ОИК – Столична община). С оглед подаденото становище от страна на В. С., съдът намира за безспорно, че същият по време на предизборна кампания, в качеството си на кандидат за кмет на Столична община, прави обещание към избирателите, че ако бъде избран за кмет на столицата ще спре или забрани провеждането на „гей паради“ в града.

Последвало е издаване на оспорваното Решение № 65 от 10.02.2023 г. по преписка № 890 по описа за 2019 г. на Комисията за защита от дискриминация, Пети специализиран състав, с което е оставена без уважение жалбата вх. № 44-01-149/21.10.2019 г. на Р. С. С. и Д. И. Л. (включително и на останалите жалбоподатели, които не са страна в производството), като е установено, че В. С. не е осъществил тормоз и подбуждане към дискриминация по смисъла на чл. 5 ЗЗДискр., с направено изявление през 2019 г. като кандидат за кмет на Столична община, спрямо жалбоподателите, както и че членовете на ОИК – Столична община, взели решение № 849-МИ/18.10.2019 г., не са извършили нарушение на чл. 8 и чл. 10 от ЗЗДискр., чрез препращането на жалбата до компетентните органи.

Според административния орган липсва спор между страните, че В. С., кандидат за кмет на Столична община, прави обещание към избирателите по време на предизборна кампания през 2019 г., че ако бъде избран за кмет на столицата ще спре или забрани провеждането на „гей паради“ в града. Обаче органът приема за

недоказано къде и кога са направени тези изказвания, тъй като няма доказателства за агитационни материали и публични изяви, съдържащи обсъжданото послание. КЗД приема още, че жалбоподателите са подали жалба до ОИК – Столична община, с която са направили оплакване срещу В. С. за извършено нарушение на Изборния кодекс, като жалбата с решение № 849-МИ/18.10.2019 г. е препратена по компетентност на различни органи.

Органът е направил извод, че изказването на В. С. засяга тема за организирано събитие, поради което няма насоченост към адресати, а като съдържание засяга въпроса за провеждане ежегодно събитие в града. Приел е още, че изказването съдържа висока степен на абстрактност и не се създава обидна, унижителна или застрашителна среда. В тази връзка се приема за липсата на осъществен тормоз по смисъла на чл. 5, вр. пар. 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., тъй като законодателят е не е искал да санкционира абстрактни съждения, изказвания, насочени към неопределен кръг лица, а конкретно поведение.

Органът е приел още, че липсва подбуждане към дискриминация по чл. 5, вр. пар. 1, т. 5 от ДР на ЗЗДискр., тъй като липсва даване на указания, оказване на натиск или склоняване към извършване на дискриминация, както и потенциал за повлияване на подбуждания.

КЗД е посочила, че не е компетентна да прави преценка дали ОИК – Столична община може да установи нарушение на чл. 183, ал. 4 ИК или това е в правомощието на ЦИК. Направен е извод, че непроизнасянето по същество на спора не може да се разглежда като бездействие от страна на ОИК – Столична община или като акт на съзнателно извършване на дискриминация. Според органа се касае за действие по препращане на жалбата по компетентност, но това не е нарушение на забраната за дискриминация.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Двете жалби срещу решението на КЗД са подадени в срока по чл. 68, ал. 1 ЗЗДискр., срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирани лица, адресати на акта, чиято правна сфера той неблагоприятно засяга, поради което са процесуално допустими.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е с целта на закона. При проверката съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Разгледани по същество, жалбите са неоснователни по следните съображения:

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган по чл. 40, ал. 1, вр., чл. 48, ал. 2, т. 3 ЗЗДискр. и в пределите на неговата власт по чл. 65, т. 1 – т. 4 ЗЗДискр.

Съгласно чл. 64, ал. 1 ЗЗДискр. решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него. В случая оспореното решение е подписано от всички членове на състава със „за“, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето. В тази връзка не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспореното решение на КЗД е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му по чл. 66, т. 1 - 4 ЗЗДискр. Мотивите на административния орган са изложени подробно, които съдържат фактическите и

правните основания за издаването на оспорвания акт.

Неоснователни са оплакванията, че КЗД не е изложила мотиви кой е компетентният орган да установи агитационна реч, която е в разрез с ИК. Вярно, че това не е направено от КЗД, но това е ирелевантно, доколкото органът по други съображения е отхвърлил жалбата срещу членовете на ОИК. В тази връзка изрично е посочено от органа, че непроизнасянето по същество на спора не може да се разглежда като бездействие или като акт на съзнателно извършване на дискриминация, а действието по препращане на жалбата по компетентност не е нарушение на забраната за дискриминация.

При постановяване на оспорваното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения. Не се установи да са допуснати такива процесуални нарушения, които да са нарушили или ограничили правото на защита на жалбоподателите, нито да обосноват извод, че ако административният орган не ги бе допуснал би достигнал до различен правен извод в крайния си акт.

Неоснователни са оплакванията за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като не са обсъдени всички доказателства и релевантни факти. Производството пред КЗД има състезателен характер и всяка страна следва да установи съществуването на изложените от нея факти. По преписката липсват доказателства, представляващи агитационни материали, което е задължение на жалбоподателите, доколкото твърдят, че в тях се съдържа процесното изявление. В тази връзка органът няма как да обсъди липсващи по преписката доказателства.

Вярно, че органът има задължение служебно да изясни всички факти и обстоятелства, релевантни за случая, което задължение произтича от чл. 35 АПК и чл. 55, ал. 1 ЗЗДискр. В тази връзка органът не е проявил необходимата активност да събере агитационните материали, за което е следвало изрично да даде указания на жалбоподателите да посочат място и време на разпространение. В случая са дадени общи указания за конкретизиране на поведението, довело до осъществяване на дискриминация. Въпреки това не е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като между страните е безспорно обстоятелството, че по време на предизборна кампания, в качеството си на кандидат за кмет на Столична община, прави обещание към избирателите, че ако бъде избран за кмет на столицата ще спре или забрани провеждането на „гей паради“ в града. Именно оплакването се свежда до това, че с предизборното изявление „ще спре или забрани провеждането на „гей паради“ в града“ се осъществява дискриминация. Щом наличието на това изявление е безспорно, то е ирелевантно къде и кога са разпространявани агитационни материали, съдържащи обсъжданото изявление. Изясняването на мястото и времето на разпространение на агитационните материали няма доведе до различно тълкуване на изявлението или да промени неговия смисъл. В тази връзка обсъденото нарушение не е съществено, тъй като няма до доведе до различен извод на органа.

Приложен е правилно материалният закон.

Оплакването по отношение на изявлението на В. С. се свежда до това дали е осъществена дискриминация под формите на тормоз, основан на признака „сексуална ориентация“ и подбуждане към дискриминация.

Според чл. 5 ЗЗДискр. тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1, сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява

достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация.

В § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. е регламентирано, че „Тормоз“ е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. В тази връзка фактическият състав на тормоз по смисъла на чл. 5 ЗЗДискр. включва следните кумулативни предпоставки: нежелано поведение, което е в причинна връзка, със защитен признак, както и с посочената специална цел и резултат – да доведе до накърняване на достойнството на засегнатото лице и да създаде неприемлива за него среда.

Посоченото от жалбоподателите изявление на В. С. (обещание към избирателите, че ако бъде избран за кмет на столицата ще спре или забрани провеждането на „гей паради“ в града) не е насочено спрямо конкретно лице, а има за адресат неопределен кръг от хора - избирателите. Това означава, че изявлението е абстрактно в контекста на тормоза, тъй като е насочено към неопределен кръг субекти, което се отнася и за слушателите, когато тези субекти са част от определена раса, пол, сексуална ориентация, група по интереси, религиозна, етническа или друг вид социална общност. От друга страна законодателят възприема персонална обособеност на обекта на дискриминация, чрез чрез въведената дума в §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр., а именно „лицето“. По тези съображения се застъпва разбирането, че с разпоредбата на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. , която дефинира тормоза, законодателят не е искал да санкционира абстрактни съждения, писания и идеи, насочени към неопределен кръг лица от различни етноси, раси, религиозни общности, сексуална ориентация, полове и пр., а конкретно поведение (изразено чрез слово, писмо, телодвижение и пр.), насочено срещу конкретно лице или лица и накърняващо правата и доброто му име.

В настоящия случай изявлението засяга темата за провеждано ежегодно събитие в града, което означава, че няма насоченост към конкретни адресати, а към неопределен кръг от лица (избирателите). В тази връзка липсва специалната цел или резултата на поведението, дефинирани в § 1 т. 1 от ДР на ЗЗДискр., а именно не е целял настъпването на негативни последици спрямо конкретно лице. Липсата посочените елементи означава, че не е осъществен тормоз по смисъла на чл. 5, вр. § 1 т. 1 от ДР на ЗЗДискр., каквито са изводите на КЗД.

В § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДискр. е регламентирано, че „Подбуждане към дискриминация“ е пряко и умишлено насърчаване, даване на указание, оказване на натиск или склоняване към извършване на дискриминация. При такова дискриминационно поведение следва да е налице действие на даден субект, обективизирано в изявление, насочено към трети лица, с цел мотивиране адресатите на изявлението към осъществяване на неблагоприятно третиране спрямо други субекти, индивидуализирани от подбудителя, основано на признак на различие. В настоящия случай това не е налице, тъй като целта на изявлението е привличане на гласоподаватели, които да упражнят правото на избор, а не насочване на други лица да извършат дискриминация. В тази връзка изявлението не може да се разглежда като даване на указания, оказване на натиск или склоняване към извършване на дискриминация. По тези съображения органът правилно е направил извод за липсата на подбуждане към дискриминация.

Оплакването по отношение на членовете на ОИК – Столична община се свежда до това дали са нарушени чл. 8 и чл. 10 ЗЗДискр. с действията по отказ за разглеждане на

жалбата (осъществяване на правомощията по чл. 186, ал. 1 ИК) и изпращане на същата до съответните компетентни органи.

Следва да се посочи, че жалбата до органа е изрично насочена не срещу ОИК – Столична община, а срещу нейните членове, взели решение № 849-МИ/18.10.2019 г. В тази връзка следва да се посочи, че изцяло на жалбоподателите принадлежи преценката срещу кои лица да подадат жалба за осъществена дискриминация. В тази връзка са неотнормими възраженията на заинтересованите страни (членове на ОИК), че се касае за колективен орган, при което актът не е на отделните членове, а на органа.

Неоснователни са възраженията за изтекла погасителна давност, регламентирана в нормата на чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр., според която не се образува производство, а образуването се прекратява, ако са изтекли три години от извършване на нарушението. За спазването на този срок се има предвид момента на осъществяване на акта и момента на подаване на жалбата. В случая се твърди, че нарушението е от 18.10.2019 г., когато е взето горепосоченото решение на ОИК, а жалбата срещу съответните членове на ОИК е подадена на 07.02.2020 г. (при подаване на уточнителна молба), т. е. не е изтекъл срокът по чл. 52, ал. 1 ЗЗДискр.

В чл. 8 ЗЗДискр. е регламентирано, че лицата, съзнателно подпомогнали извършването на актове на дискриминация, носят отговорност по този закон. В настоящия случай се установи, че с изявлението на В. С. липсва осъществена дискриминация под формите на тормоз, основан на признака „сексуална ориентация“ и подбуждане към дискриминация. Това означава, че съответните членове на ОИК – С. няма как да са подпомогнали извършването на акт на дискриминация, доколкото същият липсва.

Наред с това следва да се отбележи, че чл. 8 ЗЗДискр. се отнася за „подпомагане“, което е свързано с извършването на акта на дискриминация, а не и за действия, осъществени след като актът на дискриминация е извършен (ако се приеме, че такъв е налице). Оплакването на жалбоподателите е за осъществено бездействие (неприлагане на правомощията по чл. 186, ал. 1 ИК) от страна на ОИК – Столична община, което във времево отношение следва твърдения акт на дискриминация. Това означава, че е потенциално невъзможно с неосъществяването на правомощията по чл. 186, ал. 1 ИК да се подпомогне сочения акт на дискриминация. Твърденията на жалбоподателите, че по този начин се поддържа осъществената предизборната агитация на В. С., не е подпомагане на акта, а последваща дейност на органа, която не се обхваща от чл. 8 ЗЗДискр.

Според чл. 10 ЗЗДискр. при осъществяване на правомощията си държавните органи и органите на местното самоуправление са длъжни да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане целите на този закон. Посочената норма е бланкетна, тъй като препраща към разпоредбата на чл. 2 ЗЗДискр., според която целта на закона е да осигури на всяко лице правото на: 1. равенство пред закона; 2. равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот; 3. ефективна защита срещу дискриминацията.

В настоящия случай са неотнормими целите по чл. 2, т. 1 и т. 2 ЗЗДискр., тъй като случаят не се отнася за осигуряване правото на равенство пред закона и равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот.

За всеки конкретен случай следва да се разглежда целта по чл. 2, т. 3 ЗЗДискр., а именно да се осигури правото на ефективна защита срещу дискриминацията. За да е налице нарушение на чл. 10, вр. чл. 2, т. 3 ЗЗДискр., в конкретния случай, трябва да е

налице соченият от жалбоподателите акт на дискриминация, тъй като жалбоподателите се обръщат към ОИК заради поведението на В. С., т. е. от ОИК се иска предприемане на съответните мерки за да се защитят от изявлението на В. С.. Органът няма задължение да предприема мерки, ако липсва осъществена дискриминация, а такава не е налице по изложените по – горе съображения. В тази връзка за ОИК (също и за членовете) липсва задължение по чл. 10 ЗЗДискр. за предприемане на съответните мерки, тъй като липсва осъществен акт на дискриминация, при което няма каква цел да се постига (в случая по чл. 2, т. 3 ЗЗДискр.).

Наред с това следва да се отбележи, че жалбата до ОИК има характер на сигнал и изцяло по преценка на органа е да реши дали да издаде акт по чл. 186, ал. 1 ИК. Упражняването на правомощия се извършва по преценка на органа и несъгласието с това, не означава нарушение на чл. 10 ЗЗДискр., особено в случаите, когато има елемент на някой от защитените признаци по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.

С оспорваното решение не е нарушена и целта на закона, тъй като търсената защита се дава само при нарушение на антидискриминационното законодателство, а такова нарушение липсва.

Горното води до извод за законосъобразност на издадения административен акт, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК оспорването следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 4 АПК жалбоподателят следва да заплати направените разноси от страните по делото. КЗД и заинтересованата страна В. С. не правят искане за присъждане на разноси.

Останалите заинтересовани страни са направили искане за присъждане на разноси във връзка с предоставената правна помощ.

По делото е представен договор за правна помощ № 03/29.05.2023 г., от който се установява, че заинтересованата страна С. К. е получил от адв. З. И. Д. безплатна правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1 ЗА. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА и чл. 8, ал. 2, т. 9 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатът, предоставил безплатна правна помощ има право да получи възнаграждение в размер на 1 500 лева.

Представени са 18 броя договори за правна защита, от които се установява, че адв. Н. А. А. е предоставила безплатна правна помощ на П. В. В., М. М. С., Б. Е. К.-А., А. З. К., В. Г. Я., Д. С. А., Е. К. П., М. Г. Г., С. М. К., И. В. В., Б. Т. П., Я. Г. С., И. И. В., М. И. Я., И. В. И., О. К. К., Г. К. Д. и М. С. П..

С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 ЗА и чл. 8, ал. 2, т. 9 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатът, предоставил безплатна правна помощ има право да получи възнаграждение в размер на 1 500 лева. Не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение съобразно броя на договорите за правна помощ, доколкото адвокатът е осъществявал едновременно процесуално представителство на всички, при което на практика защитата е една и съща, т. е. при едни и същи факти и обстоятелства, както и приложение на закона.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. С. С. срещу Решение № 65 от 10.02.2023 г. по преписка № 890 по описа за 2019 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. И. Л. срещу Решение № 65 от 10.02.2023 г. по преписка № 890 по описа за 2019 г. на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА Р. С. С. и Д. И. Л. да заплатят общо на адвокат З. И. Д. сумата от 1500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на С. К..

ОСЪЖДА Р. С. С. и Д. И. Л. да заплатят общо на адвокат Н. А. А. сумата от 1500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на П. В. В., М. М. С., Б. Е. К.-А., А. З. К., В. Г. Я., Д. С. А., Е. К. П., М. Г. Г., С. М. К., И. В. В., Б. Т. П., Я. Г. С., И. И. В., М. И. Я., И. В. И., О. К. К., Г. К. Д. и М. С. П..

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: